



BULETIN INFORMATIV

Nr.
74

17
Septembrie
2021



EDITORIAL

Fotbalul, practic și teoretic

Justin Ștefan, Secretar General LPF

Fotbalul este, fără nicio îndoială, o secvență din viața noastră, mai mult sau mai puțin importantă, în funcție de gradul de implicare al fiecăruia în acest fenomen.

Fotbalul reprezintă, după mai bine de un secol și jumătate de la inventarea lui, probabil cea mai puternică legătură dintre cei care practică un sport și cei care îl urmăresc. Implicarea strict emoțională în cazul fotbalului este însă una mai mult decât particulară, propunând un “modus vivendi” care, pe măsură ce timpul s-a desfășurat, a devenit o religie modernă, o afacere și o teză. Deși emoția e, mai degrabă, prezentă doar în primul caz, cel al practicării lui. Cel puțin în aparență.

Ce știm, de fapt, despre fotbal? Cred că este o întrebare corectă, în încercarea de a găsi o cale spre adevărul oferit lumii de un sport mai popular decât putem observa cu ochii larg deschiși, cum se spune. Și să admitem că fotbalul, tocmai grație acestei imense popularități, permite o toată gama de răspunsuri la această interogație.

Fotbalul presupune în acest moment o miză uriașă și, strict legat de această miză, o relație specială cu societatea. Faptul că a devenit o industrie, iar asta se vede cu ușurință, face ca teoria practicării lui să treacă în plan secund, iar asta mi se pare o greșeală. Fotbalul trebuie să se definească, înainte de orice, prin ceea ce propune pe gazon, prin valoarea jocului, prin talentul jucătorilor și prin inteligența creativă a antrenorilor. Abia după aceea putem vorbi despre management,



marketing și orice altă activitate complementară și determinată de forța acestui sport-fenomen.

Astfel, partea teoretică care rezultă din practica jocului impune un complex de factori, de analize care permit înțelegerea fotbalului modern și care dă posibilitatea apariției unei

alte lumi, cumva complementară celei care primește aplauze din partea peluzei.

E vorba, într-adevăr, de așa numita “societas leonina”, latinii numind astfel o societate în care leii, animalele cele mai puternice, trăgeau toate foloasele, în timp ce toate celelalte, mai slabe fiind, se alegeau cu mai nimic. Desigur, fotbalul fiind “sportul-rege”, e deja un lucru comun aici, el eclipsează, în cea mai mare parte a lumii, mai puțin în Statele Unite, cred, tot ceea ce înseamnă piața de dezvoltare comună a sporturilor.

Practic, fotbalul este o artă, teoretic este o știință. În realitate, e o joacă, devenită joc și metamorfozată într-o industrie. Astfel, facila a devenit complicat și e imposibil să mai afirmi astăzi cu certitudine dacă e mai bine sau mai rău. Cu siguranță, într-o altă paradigmă a prezentării evenimentelor, e mai profitabil. Rămâne de văzut, într-un final, pentru cine!

Fotbalul este frumos, să concluzionăm totuși. Practic și teoretic. Iar emoția provocată de jocul în sine, de jucătorii deveniți, grație performanțelor, eroi și “legende”, merită o altă discuție, separată, probabil într-un articol viitor.

INTERVIU

Interviu cu David Miculescu
(UTA Arad)

realizat de Tudor Vasil și Octavian Țopa

David Raul Miculescu este un atacant înalt, puternic, de **20 de ani**, care a atras deja atenția multor specialiști din fotbalul nostru și nu numai. S-a născut pe **2 mai 2001**, la Arad, dar a început fotbalul la Timișoara. A revenit la **UTA**, care i-a oferit șansa să debuteze în **Liga 1** pe 28 septembrie 2020, într-o victorie cu Dinamo, la București. De atunci, a adunat deja **36 de meciuri** pe prima scenă a fotbalului românesc și a marcat două goluri pentru **"Bătrâna Doamnă"**.

1 *Cum a decurs drumul tău spre fotbal, cine a fost primul antrenor și în ce an?*

Primii mei pași în fotbal au fost făcuți la Timișoara, în jurul vârstei de șase ani. Cel care mi-a fost primul îndrumător e profesorul Dorel Mascovescu, căruia îi voi fi mereu recunoscător pentru sfaturile pe care mi le-a dat încă de atunci. E un om care m-a învățat

multe și m-a ajutat enorm.

2 *La un fotbalist tânăr există întotdeauna modele, idoli. Ne poți spune care au fost?*

E mult spus că am un idol, dar am fost mereu fascinat de cariera lui Cristiano Ronaldo. E un exemplu pentru toți cei care știu să aprecieze munca și sacrificiile pe care trebuie să le facă

un viitor campion. M-a impresionat tot ce am văzut și citit despre munca, performanțele și viața lui Cristiano Ronaldo.

3 *Care a fost meciul care te-a marcat cel mai mult?*

Au fost două! Momente cu adevărat memorabile. Primul, meciul jucat pe terenul celor de la FC Argeș, când am reușit promovarea atât de mult



dorită în prima ligă a României și atât de mulți suporterii s-au bucurat pentru performanța echipei. Al doilea, s-a consumat în partida cu Dinamo, când am reușit primul meu gol în Liga 1. Mi le amintesc cu mare emoție și nu le voi uita niciodată, mi-au marcat definitiv viața.

4 Cum a fost momentul debutului în fotbalul de mare performanță?

Momentul debutului la seniori s-a produs cu UTA, în Liga a 2-a, la vârsta de 16 ani și patru luni. Cel care m-a adus atunci în anturajul echipei

mari a fost profesorul Cristi Păcurar și am fost trimis pentru prima oară în teren, la seniori, de domnul antrenor Cristi Todea. La Liga 1, am debutat într-un moment cu totul special, veneam după o pauză forțată de 40 de zile, cauzată de infectarea cu Covid. Cea dintâi apariție pe prima scenă a fotbalului românesc s-a produs împotriva unui nume de tradiție, Dinamo, meci în care m-am bucurat enorm de această onoare, aproape mă sufocasem de bucurie.

5 Ce înseamnă UTA pentru tine?

UTA este și va rămâne toată viața clubul special în inima mea! E locul unde mi s-a oferit șansa de a mă dezvolta la un nivel înalt, echipa unde am debutat în fotbalul profesionist. Am foarte multe amintiri frumoase în cei cinci ani petrecuți aici și m-am bucurat de susținerea necondiționată a unor oameni profesioniști, a colegilor minunați și suporterilor, suporterii în sensul adevărat al cuvântului. Simt din toată inima apartenența la acest club și sper să contribuie și eu, în timp și prin ceea ce fac, la dezvoltarea lui.



INTERVIU

Interviu cu Jefe Betancor
(Farul Constanța)realizat de *Mihai Dișa și Octavian Țopa*

Jefe Sanchez Betancor s-a născut pe **6 iulie 1993**, în **Las Palmas de Gran Canaria**. Până să ajungă în România, a evoluat la echipe din țara sa, iar în 2018 a ajuns în Austria, unde a jucat doi ani pentru **Mattersburg** și **Ried**. Atacantul spaniol a venit anul trecut în **Liga 1** și a debutat pentru **FC Voluntari** într-o partidă pierdută acasă cu Sepsi OSK (1-2). A evoluat în **29 de meciuri** pentru echipa ilfoveană și a marcat **opt goluri**. Transferat în această vară de **Farul Constanța**, **Jefe Betancor** a explodat pur și simplu: **șapte goluri în opt etape** și este **principalul marcator al campionatului intern!**

1 Cum simte un fotbalist spaniol campionatul din România?

Cred că este o ligă puternică, cu echipe foarte bune, în special foarte competitive.

2 Ai declarat, de curând, că ai sfătui orice compatriot să joace la Farul Constanța. Care sunt motivele?

Am ales Farul pentru modul în care joacă fotbal, pentru cine este antrenorul și pentru tot ceea ce înconjoară acest club. De asemenea, pentru orașul Constanța și pentru fanii echipei!

3 Înainte să ajungi în România, ce știai despre Hagi și Gică Popescu?

Știam despre Hagi că este o legendă a fotbalului, tot

ce mi-au spus în Spania despre el era de un nivel foarte înalt. Despre Popescu știam că jucase la Barcelona și că a fost căpitan, liderul echipei.

4 Ce înseamnă să lucrezi cu Gică Hagi antreor, atât din punct de vedere profesional, cât și uman?

Adevărul este că a fi antrenat de Hagi este o onoare, el știe multe



despre fotbal și transmite totul, iar ca persoană este un om foarte, foarte bun.

5 *Farul Constanța are o mulțime de jucători tineri și foarte tineri în lotul primei echipe. Cum te simți muncind alături de ei și luptând pentru victorie alături de ei? Nu te temi că ar putea ceda presiunii?*

Farul are echipă foarte tânără, dar cu multă calitate, cred că jucătorii mai în vârstă ar trebui să-i ajute și să-i învețe pe cei mai tineri să joace sub presiune. Antrenamentele cu

ei sunt foarte ușoare, deoarece ei oferă întotdeauna sută la sută.

6 *Ce îți dorești de la acest sezon?*

Vreau să fiu cât mai sus posibil, vom încerca să fim campioni, dar pentru asta trebuie să muncim din greu, să intrăm și în Europa anul viitor.

7 *Cum se simte familia ta la Constanța și cum decurge o zi liberă în familia Betancor?*

Familia mea se simte foarte bine din Constanța, toată lumea se poartă

foarte bine cu noi, oamenii de aici sunt civilizați și prietenoși. Într-o zi doar a mea, vreau să fiu cu soția și cu fiul meu, să facem plimbări sau să petrecem timp împreună acasă.

8 *O ultima întrebare. Care este mâncarea românească preferată? Dar cea din care nu ai mai gusta vreodată?*

(Zâmbește) Cred că am încercat foarte multe, dar cașcavalul pane l-aș mânca din nou pentru că este atât de bun! Nu, chiar nu am gustat nimic rău în România.





SPONSOR



CRONICĂ

Cu Cristiano, acum 9 ani

realizată de **Marius Mitran**

E 6 și 10 dimineața când stewardesa, o blondă plinuță la vreo 35 de ani, face instructajul cu măștile de aer care „în eventualitatea puțin probabilă a depresurizării avionului” se desprind din plafon și... Textul e înregistrat pe bandă, în limba română, blonda îl rostește live, apoi în poloneză, în timp ce ne arată cum să suflăm cu plasticul ăla pe gură.

Într-o oră și jumătate aterizăm la Varșovia. E 21 iunie 2012, ziua cea mai lungă a anului și în capitala Poloniei e răcoare. E ora 6 și 45 de minute acolo, e lumină și în holul mare e Marian Olaianos cu o cafea la pahar. „Mă gândesc că ai nevoie. Sau mai degrabă eu, zice, că de la 5 sunt în aeroport. N-am avut somn.”

Nici eu. Ne îmbrățișăm, iau cafeaua, apoi taxiul, unde ne înghesuim în spate. Varșovia e curată, cu bulevarde largi-largi, largi de tot, dar cenușie, gri, aproape rece. Și nu pentru că am trecut de la 38°C, cât erau la București, la 19°C, cât arată termometrul uriaș, cu ceas, din Piața „Konstytucji”. A Constituției, desigur.

Varșovia, Polonia, așadar. Euro 2012, carevasăzică. Noroc că în drum spre hotel văd, mi-l arată Marian, făcându-mă atent, Fan Zone-ul! În rest, un hotel pe 25 de etaje, Novotel, pavoazat cu mesaje și eșarfe în culorile Franței, Italiei, Spaniei, Poloniei, Portugaliei, Angliei și Germaniei e cam tot ce amintește că aici e capitala occidentală a lui Euro, Kiev-ul fiind, nu-i așa, cea estică...

Nimic. „Stai să vezi cum va fi diseară, la meci. Nu-i nimic deschis, pe nicăieri. E noapte, atunci somn ușor!” Diseară avem de comentat primul sfert de finală, aici, în Varșovia, Portugalia – Cehia. Până atunci schimbăm un autobuz – am lăsat bagajul la „MDM Hotel”, între timp –, apoi un tramvai și ajungem în Centrul Vechi.



Orașul e foarte frumos, e curat, e limpede și clar totul. Dar e prea devreme pentru o cafea. Marian spune că de aici, din fața Palatului Regilor, unde am ajuns, începe istoria. Se văd zidurile de apărare, roșii-cărmiziu, ale castelului, dar și străduțele în care naziștii închiseseră ghetoul de la începutul anilor '40, când desființaseră practic

Polonia, împreună cu sovieticii lui Stalin... În ghetou, populația evreiască fusese aproape complet lichidată, iar străzile sunt martori încă ai holocaustului... Tăcem. Ne întoarcem pe câteva străzi, intrăm într-o catedrală. La biserică e deschis, pentru cafea e încă prea devreme. Facem fotografii, dintr-un unghi care prinde bine, dar de foarte departe, și stadionul unde diseară Cristiano Ronaldo va fi față-n față cu Petr Cech.

E tare frumos în Varșovia! Centrul Vechi te obligă să-ți amintești. Mai departe, să te bucuri că trăiești. Dar Euro nu e, totuși, pe nicăieri... Ne învățăm prin câteva magazine, apoi la o cafea ne aprindem țigări, ne uităm după niște fete care chiar meritau să-ți întorci gâtul după ele... Plecăm spre Fan Zone și acolo chiar nu e nimeni. Luăm câteva tricouri, ne băgăm în seamă cu personalul care știe engleză, dar „dintr-a doua”, pentru că întâi îți răspund în poloneză.

Mergem apoi în „Warsawa Zentral”. E gara, de unde luăm bilete pentru a doua zi, când mergem la Gdansk. Totul e pe fugă, e totuși un turneu final și chiar dacă firele care mișcă tot acest mecanism-alibi al lui Platini – suporteri, delegații oficiale, echipe, sponsori – nu se văd aici, ele există și sunt la fel de întinse.

Apropo de Platini și de ideea lui de a extinde spectacolul turneului final în Europa de Est. În primul rând, geografic, Polonia e foarte aproape de centrul

continentului, doar anii, vreo 45, petrecuți sub comunism, au trimis-o spre Răsărit, de unde Platini a luat-o înapoi și i-a pus în brațe acest Euro, ei și Ucrainei, care suportă însă o cu totul altă discuție.

Iar Polonia e mândră că-i așa. Sau era mândră și înainte, cel puțin mie așa îmi face impresia. Euro n-o deranjează, e pregătită să-l găzduiască, dar nici n-a emoționat-o prea mult. Își vede de treaba ei, pe care o face impecabil și lasă impresia că e amuzant ce se petrece cu noi pe acolo. Cu noi, ziariștii, cu noi, suporterii, cu noi, Cristiano Ronaldo, Pirlo sau Xavi...

De la gară, ca să revin, hai la hotel. Primăria Varșoviei „a dat gratis” călătoria pe mijloacele de transport în comun și așa ajungem pe seară, cu tramvaiul, și la stadion. Primele stații trec în anonimat, nimeni pe stradă nu pare a fi integrat în povestea asta care se numește Euro 2012. Abia cu vreo două-trei stații înainte să coborâm încep să se arate culorile, pictate de regulă pe obraji fanilor: alb-roșu-albastru pe cei ai cehilor, roșu-verde pe cei ai portughezilor.

Ne luăm în primire posturile de comentator, între timp eu trec și pe la

biroul de acreditări și după vreo 40 de minute de așteptări turbate (îmi greșiseră cei de-acasă data nașterii și era necaz în sistemul UEFA!) îmi agăț la gât prețiosul act. Sus, sub copertina stadionului de 50.000 de locuri, nu mă așez bine, că mă sună Andrei Niculescu, să intru în direct cu ei, la Digi, la „Fotbal european”, că e cu Ilie Dumitrescu. Cobor o sută de trepte, în stadion cântă, din boxe, Oceana și nu se poate auzi nimic în telefon, pe culoarele interioare e bine și vorbim vreo zece minute, „live”.

...Meciul a fost frumos vreo 30 de minute, cât timp cehii au rezistat psihic și au atacat frumos. Cristiano Ronaldo, altfel o clătită fleșcăită, a dat lovitura (cu capul) cu vreo douăsprezece minute înainte de final și asta a fost. Ne-am întors pe jos până la hotel, vreo 7-8 kilometri, eu și cu rucsacul (burdușit de cei de la UEFA cu tot felul de gadget-uri) în spate. Nicio cofetărie, braserie, șaormerie ori țesătorie, în puii mei, nu era deschisă. Deși 50.000 de oameni mășăluiau, disciplinați și tăcuți, spre centrul unui oraș care, între timp, ațipise. Ce Dumnezeu, era doar unșpe noaptea!



A doua zi, la 5 și 40 – în gară! Platforma 3 (adică peronul!), curată, oamenii zâmbesc, sunt elegant îmbrăcați, ca pentru călătorie, iar în compartiment e plăcut. La geam, o măicuță catolică face cuvinte încrucișate. Drumul e calm, mergem 400 de kilometri printr-o pădure nesfârșită, verde și intens clorofilată! Gările sunt rare și sărăcicioase, dar nu urâte sau mizere! Unele sunt reconstruite și încep să semene cu cele vestice, dar totul e oricum perfect, curat și oamenii au, peste tot, o liniște frumoasă pe chip. Chiar și așteptând un tren!

Gdansk-ul e un șantier! Nu știu dacă naval, că în port n-am fost, dar tot orașul e împânzit de macarale, de betoniere și pasaje în construcție. Noi mergem la Gdansk Oliwa, Eforie Sud din vremurile bune. Ne cazăm la Hotel „Posejdon” și fuga... pe plajă. Recepționera, pe care o cheamă Malgorzata și colega ei, Beata ne spun că marea e la 100 de metri. Încotro? Încolo!

Străbatem parcul hotelului, o adevărată grădină botanică și traversăm un altul. Brusc, în față – Marea Baltică! Vreo 5-6 vapoare stau să intre în rada portului, plaja e largă, ca la Mamaia, nisipul ud, că plouă. Facem poze, apoi Marian îmi atrage atenția: uită-te la ăia doi, intră în apă! Așa e, doi puști, probabil ranforșați de niște beri, intră în valuri. Brrr! Încercaserăm și noi apa, cu podul palmei și înghețaserăm...

Cu taxiul, spre stadion. Macarale, platforme, pasaje, nisip, betoane, fiare... Stadionul, 40.000 de locuri, e copia fidelă și la scară a celui din München, Allianz Arena. Dar e fix într-un parc industrial cu zeci de hangare, fabricuțe și tuburi uriașe înconjurându-l din toate părțile! Ocolim, ocolim, ocolim. Ca și cum ai veni la noi la Arena Națională pe laturile unui dreptunghi care să cuprindă Ștefan cel Mare, Dorobanți, Pipera și Șoseaua Pantelimon! Exagerez?

Germania a bătut apoi Grecia cu 4-2 și în noapte, bezmetici, am găsit în parcare stadionului un autocar pe care scria „Hotel Posejdon”. Am stat în el o jumătate de oră, apoi ni s-a spus că nu merge acolo, ci la Novotel! Am coborât și l-am luat pe celălalt...

Noaptea, la hotel, am plecat orbecăind pe o alee la capătul căreia încă mai era deschisă o tavernă. Am luat cârnați făcuți în jar și bere! Ne-a servit probabil fata patronului, o blondă drăguță, foaaaarte bună, ca toate polonezele, impecabil de bine aranjate de natură, deși rareori frumoase. Toate însă cu „vino-ncoa” și vesele. Am mâncat și am plecat, cu ochii după ea... Taică-su ne-a aruncat așa, de lângă grătar, o urare: „Tumoro, pliz, tumoro!” Dar „tumoro” ne întorceam la Varșovia să admirăm Palatul Culturii, adică a lor Casă a Scânteii...



THE MOST VERSATILE AND PRECISE DATA

InStat'

- ▶ Soluții statistice și analitice pentru antrenori, jucători, scouteri, directori sportivi, ligi profesionale, cluburi, federații
- ▶ Platforma online InStat Scout cu video ale meciurilor
- ▶ Rapoarte pentru meciurile proprii și echipele adverse
- ▶ Rapoarte cu parametrii fizici ai jucătorilor
- ▶ Servicii filmare și transmisiune online competiții sportive

**FOTBAL
BASCHET
FUTSAL
INSTAT TV**

x x x x x x x x
x x x x x x x x
x x x x x x x x
x x x x x x x x
x x x x x x x x



instatsport.com

Pentru demo sau ofertă
ne puteți contacta la:
vitalie.ciorici@instatsport.com
+40 759 100 011



CLEVERMEDIA

NETWORK



LOOKSPORT



LOOKSPORT 2



LOOKSPORT 3



LOOKPLUS



AGROTV



PROFIT.ro



LOOKMEDICA